

KONRAD SUTARSKI

Komédiások

árnyaktól hemzseg a lépcső
míg vonul
egyre lejjebb
s élér az esőig.

komédiások lépkednek rajta
lifegő fehér kabátban
ormótlan fehér nadrágban
kókadt csokréttával, lepkehálóval,
lépegetnek lefelé, holdizzású szerelmesek.

a szemnek nem kell mindig látnia,
olykor boholydús itatóssá lényegülhet át,
s a tinta oly önfeledten veszeji belé magát
mint egy szívsajdító dallam, mit az elgyötört
zenedoboz játszik.

a lépcső egészen az esőig vonul.
de mért hogy nem beszél most senki,
mért hogy az esőcseppek dülása sem hal'szik a pocsolóyákból?
csititre intve, szájára tette ujját, fehér harlekin.

Szomorúság

szeretnéd a tenyeredbe zárni szomorúságomat?
echóját a mélabúnak?
– mintha az ökörmýál-selymesülést, a széttoluló alkonyt
akarnád kezvedbe;
ilyenkor szomorúnak kéne lenned,
nagyon szomorúnak...

az lenni mégse tudsz.

a te szomorúságod a vágyak haldoklása csupán,
fehér sál, amibe burkolódzhatsz ha itt a hideg;
a legkönnyedebb szomorúság a tiéd:
magától itt terem,
kezved se kell érte kinyújtani.

az én szomorúságom megfoghatatlan neked,
meg sem érzed majd finom szőttesét végigsuhanni,
arcodon.

elmosolyodok, mint valami tréfán,
s te akkor boldognak gondolsz
és végigsimítasz a hajamon...

semmi baj;
simogass, rólam mit se tudva

Jelek az égen

Legutóbb ismeretlen jelek tűntek fel az égen
meteor-tündökölésekhez, fecske-cikkanatokhoz hasonlók
hogy aztán ismét elenyésszenek a fellegektől érdes látóhatár mögött
Úgy tűnik egyre szaporodnak a jelek
Nem kerengnek nem köröznek
túl korai lenne még – nem érződik a dögszag –
ám föl-fölmordulva egyre vakmerőbben
siklanak

Átszáguldanak romosodó koponyánk fölött
át a félelemtől madársírasú rózsák felett

– Ó a virágok mennyire megérik előre mindazt
ami nekünk csak a halál előpillanatában világosodik
meg –

Valaha üstökösök közelítettek ádáz lobogással

Tűzcsóvájuk az égboltot betakarta

méltósággal vonultak a rengő föld tompa ütemére mint komor
pompájú királyi menet
és járványt küldtek megtisztítani a népeket és tűzvészsel
jövendölték meg

egy igazságosabb világ eljövételét

És az ember alázatos fohászra emelt karjait kötélle sodorta
s önmagát ostorozva-sebezve

könnyek közt

vezekelt bűneiért

Mennyire mások a mai jelek

Faggatom felőlük a fiamat

de ő is csak az éji mennyre kovácsolt csillagokat látja csupán

Pedig a jelek valahol itt tanyáznak a fejünk felett

meglapulnak

két villanás között

körmönfont okosan robotgép-memóriával

rejtett energiától-dűhtől robbanásig telin

*Mert emészti őket a szegyen hogy a róka farkok és a baziliszkus-fej
nem övök nem értük van a királyi ünnepély
Hordozzák kódba zárt titkait a sorsnak
süketek a jaira s a megbánás szavaira
nem hirdetnek bűnbocsánatot*

Éjszaka a vonaton

*a vonat sötét árnyalata az éjnek színültig veled
a vonat lázas üteme az éjnek távoli fények gyöngyörűségét kínálja
neked*

*hervadnak a csókra teremtett ajkak
esdekelnek
adatok üde húszzirmokat s a csók bíbor virágját
gyűjtsétek számolatlan mert benne nem a bűn virul
bukkanjatok elő az éjszakából
s támasszatok fel
haldokolnak a csókra teremtett ajkak*

*a lényedtől áthatott vonaton nem ölthetnek testet a vágyak
megolvadtak a léptek a járdán
a némaságnál mélyebbre nem merültek cipőnyomok
mert bíztak az emlékezetben*

*a háztömbök nélküli
éj
a városhoz közelít
forr*

önmagad csöndjébe merülten ülsz

DÖBRENTEI KORNÉL fordításai

Konrad SUTARSKI – lengyel költő, műfordító, publicista. 1934-ben született Poznańban. Gépészmérnök, mezőgazdasági műszaki doktor. 1965 óta Magyarországon él. 1990–92 között lengyel diplomata, a budapesti Lengyel Kulturális Központ igazgatója. 1992-ben munkásságáért Bethlen-díjjal tüntették ki.

Főbb művei: *Skraj ruchu* (A mozgás széle. Verseskötet – Poznań, 1960), *Konrad Sutarski versei* (Budapest, 1976), *Zgęstnia powietrza* (Magsűrűsödött levegő. Verseskötet – Kraków, 1984), *Przepowiednia czasu twego* (Jóslás a te idődről. A mai magyar költők antológiája – Kraków, 1985), *Jak daleko, jak blisko* – Mily távol, mily közel (Határon túli magyar költészet kétnyelvű kis antológiája – Kraków, 1991). Most jelenik meg kétnyelvű válogatott verseskötete: *Z dala od najważniejszych dróg* – Távol a legfontosabb utaktól (Kraków–Budapest).